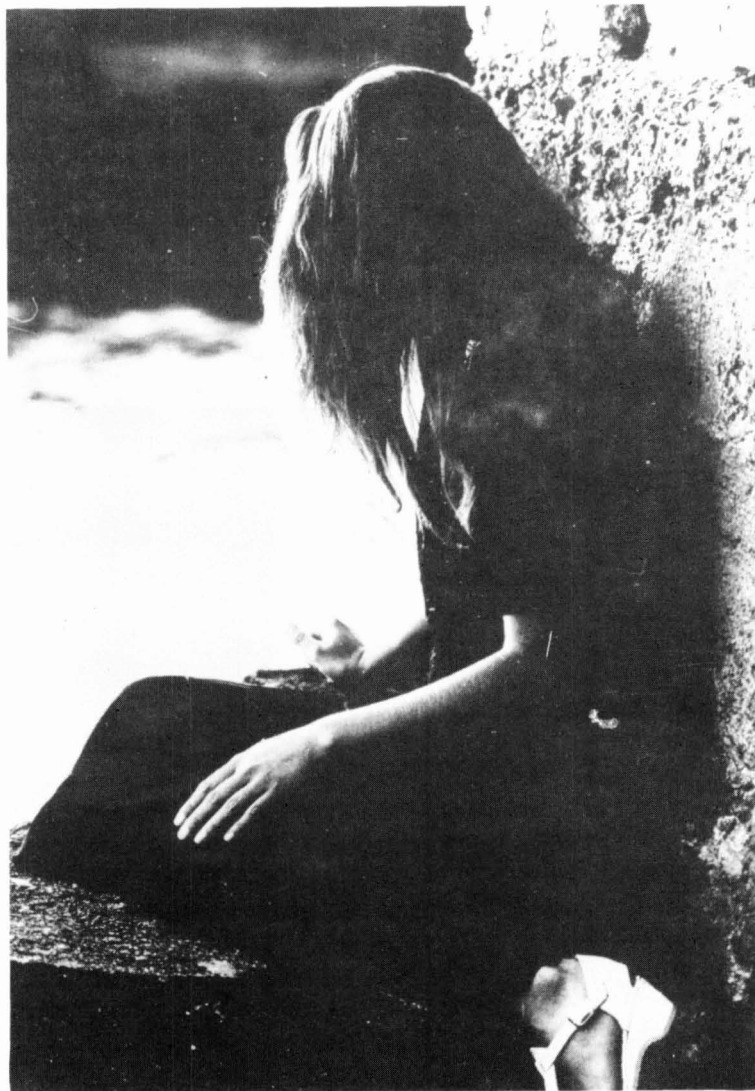

DEDICATORIA

Ara, que som davant d'aquest mar blanc,
estic amb tots vosaltres, amb els que
varen caminar amb la pluja; amb els que
varen quedar en el cantó; amb els que
varen cavalcar amb el vent; amb la meva
amant de xarol que ja ha escorxat la
meva carn; i amb tu;
amb els plorosos d'encàrrec, que varen
violiar la meva derrota; amb les núvies
de la nit i els tigres de suor que varen cantar
amb el tro; amb els alquimistes que
varen somniar mil laments; amb els
suïcides contents i les seves visions de tela;
i amb tots vosaltres, que sofrireu
el silenci,... i amb la lluna, que
viatja amb la mort.
I;... a tots, a tots els que volien
canviar els camps d'ombres.

DESIG

Les roses de colors, se marceixen
dins el teu pit, on s'escarrufa
l'aua, i el sol se pon davall els colors
trencant l'harmonia dels sons del
telèfon, que se fon dins el fang, amb
la suor i les llàgrimes d'una estrella
que desitja fugitiva, el somni
blanc de la roca,
que retrona dins el silenci.

CRIT

Crit del mar,
com un alenar de roses
captives dins la paraula;
dins el cel, és molt
fàcil cridar al vent.
Racó de mans fingides
que s'encenen amb l'aigua.
Fantasma de la tarda.
Tremolor, foscor, mort.

MIQUEL HERRERA
SEGON FILOLOGIA